

DOLORES REDONDO

A woman with dark hair is lying face down in a shallow, rocky stream. Her hands are clasped behind her head. The water is clear, revealing the dark, jagged rocks beneath. The background is a textured, brownish-yellow wall, possibly a cave or a natural rock formation. The overall mood is somber and mysterious.

NEVIDITELNÝ
STRÁŽCE

BAZTÁN I

DOLORES REDONDO

NEVIDITELNÝ
~~STRÁŽCE~~

DOLORES REDONDO

NEVIDITELNÝ STRÁŽCE

Přeložila Marie Jungmannová

panteon

Ze španělského originálu
El guardián invisible,
Ediciones Destino, S. A., Barcelona 2013

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Redondo, Dolores

Neviditelný strážce / Dolores Redondo ; přeložila Marie Jungmannová. -- Mladá
Boleslav : Panteon, 2013. -- 406 s.

Název originálu: *Guardián invisible*

Přeloženo ze španělštiny

ISBN 978-80-87697-03-0

821.134.2-31

- španělské romány

- detektivní romány

821.134.2-3 - Španělská próza, španělsky psaná [25]

Copyright © Dolores Redondo 2012

First published by Ediciones Destino, Spain

Published by arrangement with Pontas Literary & Film Agency

Copyright © 2013 by Panteon

Cover © 2013 by Emil Křížka

Cover photo © 2012 by Ennatu Domingo

Translation © 2013 by Marie Jungmannová

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložila: Marie Jungmannová

Odpovědná redaktorka: Jana Veselá

Jazykový redaktor: Jindřich Veselý

Korektor: Petr Bošák

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-03-0

*Eduardovi, který mě prosil, abych tuto knihu napsala, a Ricardu
Domingovi, který ji viděl, když byla neviditelná.*

Rubénovi a Esther, kteří mě dokážou rozesmát až k slzám.

Zapomenout se nedá silou vůle. Čím víc člověk chce nechat něco za sebou, tím víc ho to pronásleduje.

WILLIAM JONAS BARKLEY

Ale holčičko moje, tohle není ledajaké jablíčko, tohle jablíčko je kouzelné.

SNĚHURKA OD WALTA DISNEYE

1

Ainhoa Elizasuová byla druhou obětí „pána lesa“, nazývaného podle lidových pověstí *basajaun*, i když tehdy ho tak v tisku ještě neoznačovali. Až o něco později vyšlo najevo, že se kolem mrtvol nacházely zvířecí chlupy, zbytky kůže a stopy jen stěží pocházející od lidí, které připomínaly jakýsi očistný pohřební obřad. Vypadalo to, jako by nějaká pradávna zlovolná zemská síla poznamenala těla těch mladičkových dívek s rozedranými šaty, oholeným pubickým ochlupením a s rukama rozloženými v panenské póze.

Když inspektorku Amaiu Salazarovou brzy ráno povolali na místo činu, vždycky provedla stejný rituál: vypnula budík, aby Jamese ráno neobtěžoval, sebrala hromádku šatstva a svůj telefon a pomaloučku sešla po schodech do kuchyně. Popíjela kávu s mlékem, přitom se oblékla a napsala vzkaz manželovi. Pak nasedla do auta a řídila ponořena do planých myšlenek podobných bílému šumu, jež se zmocnily její mysli vždycky, když se vzbudila před svítáním, a jež ji provázely jako pozůstatky nedokončené vigilie, přestože z Pamplony jela na místo, kde čekala oběť, déle než hodinu. Ostře projela zatačkou a skřípění brzd ji přimělo uvědomit si, jak je nesoustředěná. Přinutila se tedy věnovat pozornost stoupající klikaté silnici, která se nořila do hustých lesů obklopujících městečko Elizondo. O pět minut

později zastavila auto u výstražného kuželu a poznala sportovní vůz doktora Jorgeho San Martína a terénní auto soudkyně Estébanezové. Vystoupila z auta a zamířila k jeho kufru, odkud vytáhla holínky, které si obula, a opírala se přitom o prostor pro zavazadla, zatímco k ní přicházeli nižší inspektor Jonan Etxaide a inspektor Montes.

„Vypadá to ošklivě, šéfová, je to holčička.“ Jonan nahlédl do svých poznámek. „Dvanáct nebo třináct let. V jedenáct večer rodiče ohlásili, že se děvče nevrátilo domů.“

„Trochu brzy, aby hlásili zmizení,“ usoudila Amaia.

„Ano. Podle všeho asi deset minut po osmé zavolala staršímu bratrovi na mobil a řekla mu, že zmeškala autobus do Arizkunu.“

„A starší bratr až do jedenácti nic neřekl?“

„To víte: ‚Naši mě zabijou, prosím tě, neříkej jim to. Zjistím, jestli mě neodveze táta nějaké kamarádky.‘ Jasně, že držel pusku a začal hrát na PlayStationu. V jedenáct, když viděl, že sestra nejde a matka propadá hysterii, jim řekl, že Ainhoa už volala. Rodiče se dostavili na komisařství v Elizondu a tvrdili, že se jejich dceři něco stalo. Nebrala mobil a mluvili už se všemi jejími kamarádkami. Našla ji hlídka. Když policisti došli k zatáčce, uviděli na kraji silnice její boty,“ vykládal Jonan a ukázal baterkou na místo na kraji asfaltové vozovky, kde svítily dokonale srovnané černé lakované lodičky se středně vysokým podpatkem. Amaia se naklonila, aby na ně viděla.

„Jsou tak pěkně srovnané, sahal na ně někdo?“ zeptala se. Jonan znovu nahlédl do poznámek. Amaia si pomyslela, že výkonnost jejího mladého zástupce, navíc antropologa a archeologa, je v tak zapeklitých případech, jako byl i tento, požehnáním.

„Ne. Byly takhle, srovnané špičkami do silnice.“

„Řekni lidem, co zajišťují stopy, aby sem přišli, až skončí, a podívali se do bot. Aby se daly takhle položit, je potřeba strčit dovnitř prsty.“

Inspektor Montes, který stále mlčel a díval se na špičky svých značkových italských mokasínů, zvedl prudce hlavu, jako by se právě probudil z hlubokého spánku.

„Dobrý den,“ zamumlal na pozdrav a vydal se ke kraji cesty, aniž na ni počkal. Amaia se rozpačitě obrátila k Jonanovi.

„Co je s ním?“

„Nevím, šéfová, jeli jsme z Pamplony stejným autem a ani neotevřel pusu. Myslím, že trochu popil.“

Ano, ona si to taky myslela. S inspektorem Montesem to od jeho rozvodu šlo z kopce, a nejen kvůli jeho čerstvé zálibě v italských střevících a barevných kravatách. Poslední týdný viděla, že je mimořádně roztržitý, ponořený do svého vnitřního světa, chladný a neproniknutelný, skoro jako autista.

„Kde je ta dívka?“

„U řeky. Musí se sejít po svahu,“ odpověděl Jonan a ukázal na rokli s omluvným gestem, jako by byl nějak zodpovědný za to, že se tělo našlo tam.

Zatímco scházeli po svahu vymletém do skály tisíciletou řekou, spatřila v dálce reflektory a pásky, které vymezovaly akční okruh agentů. Stranou potichu mluvila soudkyně Estébanezová se soudním tajemníkem a přitom úkosem vrhala pohledy k místu, kde leželo tělo. Kolem něj ze všech úhlů šlehalý blesky fotoaparátů dvou policejních fotografů. U mrtvolý klečel jeden z techniků Navarrského ústavu soudní medicíny a zdálo se, že měří teplotu jater.

Amaia s uspokojením zjistila, že všichni přítomní zaměstnanci dodržují uličku pro příchod a odchod z místa obehnaného páskou policisty, kteří sem dorazili jako první. I tak se jí jako vždy zdálo, že je tam příliš mnoho lidí. Byl to pocit hraničící

s absurditou, který možná pramenil z její katolické výchovy, ale pokaždé, když musela být u nějaké mrtvoly, zmocnila se jí potřeba intimity a rozjímání, která ji obklopovala na hřbitovech a kterou narušovala profesionální, odcizená a odtaziťatá přítomnost lidí pohybujících se kolem mrtvého těla, jediného protagonisty vražova díla, ale němého, umlčeného, nevnímavého ve své hrůze.

Pomalou se přiblížila a pozorovala místo, jež si kdosi vybral pro smrt. U řeky se vytvořila pláž z šedých oblázků; určité je přinesla velká voda předcházejícího jara, suchý výběžek široký asi devět metrů, který se táhl, kam až ve slabém světle nastávajícího rozbřesku dohlédla. Druhý břeh řeky široké sotva čtyři metry se ztrácel v hlubokém lese, jenž houstl, čím víc do něj člověk nořil zrak. Inspektorka počkala několik vteřin, zatímco technik ze speciálního policejního útvaru dokončoval fotografování mrtvoly. Když byl hotov, došla k dívčíným nohám, a jak bylo jejím zvykem, vyprázdnila mysl od jakékoli myšlenky, zadívala se na tělo ležící u řeky a zašeptala krátkou modlitbu. Teprve pak se cítila připravena pohlédnout na ně jako na dílo vraha.

Když byla Ainhua Elizasuová naživu, měla krásné kaštanové oči, které se teď dívaly do nekonečna ustrnulé ve výrazu překvapení. Hlava mírně nakloněná dozadu umožňovala zahlédnout kousek hrubého provázku, který se jí zaryl do kůže na krku tak, že skoro zmizel. Amaia se sklonila nad tělem, aby si prohlédla smyčku. „Ani nemá uzel, jenom ho tiskl, dokud ta dívka nepřestala dýchat,“ zašeptala skoro sama pro sebe.

„Musí být silný, nějaký chlap?“ ozval se tázavě Jonan za jejími zády.

„Je to pravděpodobné, i když ta dívka není moc velká, asi kolem stopětapadesáti centimetrů, a je hodně štíhlá. Žena to mohla udělat taky.“

Doktor San Martín, který dosud stále hovořil se soudkyní a soudním tajemníkem, se rozloučil se soudní úřednicí náležitě zdvořilým políbením ruky a přistoupil k mrtvole.

„Paní inspektorko, vždycky vás rád vidím, i když je to za takových okolností,“ prohlásil obřadně.

„Já vás taky, pane doktore. Jak vidíte tohle, co tu teď máme?“

Lékař si vzal poznámky, které mu předal technik, a rychle je přešel očima, zatímco se skláněl nad mrtvolou. Ještě předtím věnoval Jonanovi pohled, jímž měřil jeho mládí a znalosti, pohled, který Amaia dobře znala. Před několika lety byla ona mladou nižší inspektorkou, kterou bylo třeba uvést do tajů smrti, a takové potěšení si význačný profesor San Martín nikdy nenechal ujít.

„Pojďte blíž, Etxaide, postavte se sem a možná se něco přiučíte.“

Doktor San Martín si natáhl chirurgické rukavice, které vytáhl z kožené lékařské brašny, a jemně prohmatával čelist, krk a paže dívky.

„Co víte o *rigor mortis*, Etxaide?“

Jonan se nadechl a spustil tónem, jaký pravděpodobně používal za svých školních let, když odpovídal paní učitelce.

„Tak, vím, že začíná u víček asi tři hodiny po smrti, šíří se po obličejí a krku na prsa, až se nakonec rozšíří na celý trup a končetiny. Za normálních podmínek se celková ztuhlost dostaví přibližně za dvanáct hodin a začíná mizet v opačném pořadí po šestatřiceti hodinách.“

„To není špatné, a dál?“ povzbudil ho doktor.

„Představuje jeden z hlavních ukazatelů při odhadování doby smrti.“

„A myslíte, že by se dal udělat odhad pouze na základě stupně posmrtné ztuhlosti?“

„No...“ zaváhal Jonan.

„Samozřejmě ne,“ ujistil ho San Martín. „Stupeň ztuhlosti se může lišit podle stavu svalů zemřelého, teploty v místnosti nebo venku jako v tomhle případě, podle extrémních teplot, které mohou způsobit, že to vypadá jako *rigor mortis*, například v případě mrtvol vystavených nízkým teplotám, nebo když trpí posmrtnou křečí. Víte, co to je?“

„Myslím, že se tak říká tomu, když se v okamžiku smrti svaly končetin napnou, takže by bylo obtížné odebrat nějaký předmět, který člověk právě v tom okamžiku drží.“

„To je ono, a proto padá velká zodpovědnost na soudního patologa. Čas úmrtí se nemá stanovovat, aniž se vezmou v úvahu všechny tyto okolnosti, a samozřejmě hypostáze... Posmrtná bledost, abyste mi rozuměl. Asi jste viděl ty americké seriály, kde soudní lékař poklekne vedle mrtvoly a po dvou minutách stanoví hodinu smrti,“ zvedl doktor teatrálně obočí. „Dovolte, abych vám řekl, že je to lež. Analýza množství draslíku v tekutině oka znamená velký pokrok, ale s větší přesností budu moci stanovit hodinu smrti až po pitvě. Teď, s tím co tady mám, vám můžu říct: třináct let, žena. Podle teploty jater bych řekl, že je mrtvá dvě hodiny. Ještě nenastoupila posmrtná ztuhlost,“ ujistil přítomné a znovu prohmatával dívčinu čelist.

„Dost se to shoduje s telefonátem domů a oznámením rodičů. Ano, sotva dvě hodiny.“

Amaia počkala, až se zvedne, a klekla si vedle dívky místo něj. Neunikl jí Jonanův pohled plný úlevy, když byl osvobozen od doktorova výslechu. S očima upřenýma do nekonečna, s pootevřenými ústy a s výrazem, který vypadal jako překvapení, nebo možná poslední pokus nasát vzduch, vyhlížela dívka dětsky udiveně, jako holčička o narozeninách. Veškerý oděv vypadal jako rozpáraný čistými řezy od krku po slabiny a na obou stranách rozhalený jako obal hrůzného daru. Mírný vánek od řeky trochu čechral dívčinu rovnou ofinu a až k Amaie

dolehla vůně šamponu smíšená s dalším, štiplavějším aromatem tabáku. Amaia se v duchu ptala, zda dívka kouřila.

„Je cítit tabákem. Nevíte, jestli měla kabelku?“

„Ano, měla ji. Ještě jsme ji neobjevili, ale naši lidé to tady prohledávají až kilometr po proudu,“ prohlásil inspektor Montes a ukázal k řece.

„Zeptejte se jejích kamarádek, kde byly a s kým.“

„Jakmile se rozední, šéfová,“ odpověděl Jonan a poklepal si na hodinky. „Její kamarádky jsou třináctileté holčičky, budou teď spát.“

Prohlédl si ruce roztažené po obou stranách těla. Vypadaly bílé, neposkvrněné, s dlaněmi obrácenými nahoru.

„Všimli jste si polohy rukou? Takhle je někdo položil.“

„Souhlasím,“ ozval se Montes, který stál vedle Jonana.

„Ať je co nejdřív vyfotografují a odeberou vzorky. Možná se pokoušela bránit, i když nehty i ruce vypadají dost čistě. Snad budeme mít štěstí,“ obrátila se Amaia na policejního technika. Soudní lékař se znovu sklonil nad dívkou čelem k Amaie.

„Bude třeba počkat na pitvu, ale já bych jako příčinu smrti uvedl zadušení, a vezmeme-li v úvahu sílu, s jakou se provaz zaryl do krku, řekl bych, že to bylo velmi rychlé. Řezy, které se objevují po těle, jsou povrchní a byly určeny pouze k rozpárání šatů. Byly způsobeny velmi ostrým předmětem, něčím jako žiletka, břitva nebo skalpel. To vám řeknu později, ale když to udělal, děvče bylo už mrtvé. Není tu skoro žádná krev.“

„A na ohanbí?“ zeptal se Montes.

„Myslím, že na oholení pubického ochlupení použil stejný ostrý nástroj.“

„Co když si chtěl něco odnést jako trofej, šéfová?“ poznamenal Jonan.

„Ne, to si nemyslím. Podívej, jak ho rozházel kolem těla,“ ukázala Amaia na několik chomáčků jemného chmýří. „Spíš to